

FELICIËN is een Franse variant van FELICIANUS

----- door Dries van den Akker s.j. (zie ook: www.heiligen-3s.nl)

Betekenis

Latijns bijvoeglijk naamwoord: 'vruchtbaar', 'voorspoedig', 'gelukkig'.

*

Felicianus van Agen, Frankrijk; martelaar met **Foy** (ook **Faith**, **Fé**, **Fides** of **Foi**) **van Conques**; † (eind 3e eeuw of ca 303; feest 6 oktober).

Sint Foy was een jong meisje uit Agen. Daar onderging ze ten tijde van keizer Maximianus Hercules (deze was keizer van 286 tot 305) de marteldood onder stadhouder Dacianus. Zij werd op een rooster verbrand en vervolgens onthoofd. De legende noemt naast haar nog de namen van bisschop Caprasius, haar zus Alberta (of Albertina), de broers Primus en **Felicianus** en nog een groot aantal dat door de massa werd gelyocht. Wij laten hieronder de legende volgen.

Vanuit Spanje hadden de eerste missionarissen het geloof in Christus ook in Agen geplant. Maar Dacianus volgde dezelfde route. Nadat hij de christenen in Spanje meedogenloos had vervolgd en gemarteld, drong hij nu het zuiden van Frankrijk binnen. In Agen dreigde hij iedere christengelovige te doden die de Roeminse niet de verschuldigde eer bracht. En hij liet alvast de martelwerktuigen zien, die hij al eerder in Spanje gebruikt had. De christenen werden vervuld van afschuw en zij vluchtten naar een naburige heuvel, de St-Vincentius-heuvel. Deze Vincentius was kort tevoren door toedoen van dezelfde Dacianus de marteldood gestorven in Valencia. Zij verborgen zich in een spelonk vlak onder de top; deze was omgeven door grote rotsblokken. Bisschop Caprasius was meegegaan om bij zijn kudde te zijn en zijn mensen te beschermen. En zo kwam het dat op de schouders van een 12-jarige meisje, een kind nog eigenlijk, de verantwoording kwam te rusten om te getuigen van het geloof en de hoop, die Jezus zijn mensen geeft. Eens te meer 'had God het zwakke uitgekozen om het sterke te beschamen'. Zij was van adellijke bloede; de schoonheid van haar ziel overtrof huizenhoog de schoonheid van haar lichaam. Van de wieg af had zij haar Verlosser bemind, en nooit van haar leven had ze een andere God willen dienen. Zij was in de stad achter gebleven. Nu moest zij voor Dacianus verschijnen. Onderweg tekende zij zichzelf met het kruisteken, op wenkbrauwen, lippen en borst, juist als bij haar doop. En zij bad: "Heer Jezus, u vergeet nooit degenen die u om hulp roepen. Help uw dienaar en leg woorden op mijn lippen, waarmee ik waardige antwoorden weet te geven op de vragen die mij ten overstaan van die tiran gesteld zullen worden."

"Hoe geet je?" vroeg Dacianus.

"Ik heet Geloof" (Fides), antwoordde ze.

"En je godsdienst...?"

"Ik ben van kinds af aan christen. Ik dien mijn Heer Jezus met hart en ziel."

"Maar nu moet je offeren voor onze goden, anders zul je gemarteld worden tot je er dood bij neervalt."

"Onbewogen aanhoorde zij deze dreigementen. Haar blik gericht op de hemel sprak zij luid en duidelijk: "In de naam van onze Heer Jezus Christus: nooit zal ik offeren aan uw goden; ik ben bereid er elke marteling voor te ondergaan." Net als Vincentius werd zij op een martelbed uitgestrekt, een bronzen plaat waaronder een houtvuur werd aangestoken. [Volgens andere bronnen werd zij eerst nog gegeseld en kneep men haar borsten af met nijptangen]. Maar het publiek kreeg medelijden, toen het zag hoe moedig dit jonge, adellijke meisje de martelingen onderging. En zij riepen: "Wat een wreedheid, wat een onrecht om zo'n jong kind van een aanzienlijke familie zo te martelen, terwijl ze niks verkeerd heeft gedaan; ze heeft geen onvertogen woord gezegd; het enige wat ze gedaan heeft is dat zij haar eigen God wil aanbidden." En die dag sloot zich een grote menigte bij de christengelovigen aan, van wie de namen niet staan opgetekend: zij verwierven allemaal de martelaarspalm. [De kleine Foy werd uiteindelijk het hoofd afgeslagen].

Maar op de top van de berg was Caprasius voortdurend met zijn hart bij de christenen die in de stad waren achtergebleven. In een visioen kreeg hij te zien hoeveel het meisje Foy moest lijden. Toen hij haar in zijn gebeden bij God aanbeval, zijn blik gericht op de hemel, zag hij plotseling hoe zij een kroon droeg van de kostbaarste edelstenen, die schitterend het licht weerkaatsten in allerhand kleuren. En vanuit de wolken daalde een duif op haar neer, die neerstreek op haar hoofd; en van onder de gespreide vleugels van de duif daalde een zachte dauw neer die de vlammen doofden.

Toen besefte de bisschop dat zijn plaats was tussen degenen die dat lijden moesten ondergaan. Hij daalde dus af naar de stad. Onderweg kwam hij zijn moeder tegen die hem moed insprak en op het hart drukte het lijden voor de Heer op zich te nemen. Ter voorbereiding sprak hij eerst nog een eerlijke biecht. Het hart van vele heidense mensen werd door de gruwelijke vervolgingen en het geduld van de martelaren tot het christendom gebracht. Drommen kwamen naar de tempel van de Romeinse godin Diana om daar te vertellen dat ze niet wilden offerden, wat hun kwam te staan op de doodstraf door onthoofding. Bovendien werden er nog velen gelyocht tijdens een onverhoedse aanval van een groep heidenen die zich door Dacianus hadden laten opstoken.